

AK-29

Zvláštní příloha čísla: vzpomínka

Krize víry.

„A hněv boží vás sežehne. Hříšníci. Hříšníci kam se podívám.“

Měli jsme zvláštního faráře. Nejradši na nás řval. Řval na nás při bohoslužbě.

„Projíždíte se tady na motorkách, na těch satanášových strojích.“

Řval na nás při přijímání.

„K modlitbě se skloníte jen když je nejhůř. Když vám teče do bot. Že se nestydíte, bezbožníci.“

Řval na nás při biřmování. Při křtu řval jak na rodiče, tak na dítě. Padni kam padni. Čistou, právě pokřtěnou duši posílal už teď do pekel, byl přesvědčen o její neuvěřitelné černotě.

„Nevážíte si dobroty boží. Nevážíte si darů, které vám Bůh dává. Jen se válíte v peleších a chrápete spolu. Všichni se všema.“

Nejhorší bylo, když jsem pohřbíval babičku. I na ni, ztuhlou v úhlopříčné poloze se zlamanými údy a s mrtvolným výrazem, řval, jako kdyby ho mohla slyšet.

„Takto odcházejí hříšníci,“ řval a jícen mu rudnul vynaloženou námahou. „Takto a ne jinak. Byla to žena hříšná, prachsprostě bídná. A já o tom musím něco vědět, dvacet let jsem jí dělal zpovědníka.“

I přesto jsem měl našeho faráře rád. Chodíval jsem k němu na kávu a na kus řeči. Zabředávali jsme do filozofických debat, kde vždy zvítězil farářův řev nad mým tichým dumáním.

Poslyšte, co se jednou stalo.

Vešel jsem jako vždy ve čtvrtek navečer do fary. Bylo odemčeno. Na chodbě se nesvítilo. Jen věčné světýlko pod stropem vesele začuzovalo zeď. Po paměti jsem došel ke schodům. Když jsem hledal nohou první schod, zaslechl jsem z patra farářův rozčilený hlas. Někoho tam měl. Snad nejdu nevhod, pomyslel jsem si.

Zaváhal jsem, jestli pokračovat ve slepém stoupání po schodech. Vrátit se? Nechtělo se mi.

Těšil jsem se na dnešní setkání. Minule bylo spousty řečeného a spousty nedopovězeného.

Pokrčil jsem rameny a vystoupil na druhý, na třetí schod.

Farářův hlas jevil jisté znaky rozhořčení.

Konec schodiště už byl osvětlen pruhem světla vycházející z pokoje, kde seděl farář.

Došel jsem ke dveřím, potichu je otevřel.

Farář seděl jako obvykle v křesle, nohy opřené o rošt krbu. Vyhaslý doutník držel mezi

palcem a ukazováčkem a vykulenýma očima, jako by právě spatřil strašidlo, zíral do ohně.

Chystal jsem se zaklepat, když farář otevřel ústa a z nich se mu vyřítla slova, jako když střílí do vrabců. Nerozuměl jsem mu. Mluvil nějakou cizí řečí.

Nedbaje zdvořilosti jsem zaklepal. Měl jsem obavu, že se milý pan farář pomátl na rozumu.

Nikdo s ním neseseděl, a přesto tu řval jak na Lassie. Farář se zarazil a otočil se ke mně.

„Co...co tady děláte?“ zakoktal. To mu nebylo podobné.

„Je čtvrtek, pane faráři,“ řekl jsem. „Chodím sem každý čtvrtek.“

„Dnes že je čtvrtek?“ farář si promnul spánky. „Dobře, dobře. Posad'te se. Uvedu vás do problému.“

Zvědavě jsem si sedl vedle faráře a opřel si také nohy o rošt.

„Drahý S...,“ řekl farář a nervózně se podíval do ohně. „Dnes mě navštívil Bůh.“

Chápal jsem to jako navázání na naši minulou diskuzi, bavili jsme se onehdá o staré a novém zákoně. Kdy ve starém byl Bůh častěji na zemi než na nebesích a v novém jako by se po něm zem slehla. Už už jsem otvíral pusku, ale farář mě mávnutím ruky zastavil.

„Dnes mě skutečně navštívil Bůh,“ řekl důrazně. „Byl tu a stále tu je.“

Bezděky jsem se rozhlédl. Pousmál jsem se nad vlastní hloupostí.

„Ne, správně děláte. Jen se rozhlédněte.“

Překvapně jsem se na faráře podíval.

„Vy si ze mě utahujete,“ řekl jsem. „Nenaletím vám na takovou blbost.“

Farář na to nic neřekl. Jen se zoufale podíval do ohně. Zahleděl jsem se tam také. A jaké bylo mé neskutečné překvapení, když jsem v ohni uviděl sedět malou postavu. Zděšeně jsem dal nohy z roštu.

„Co to je?“ zařval jsem.

„Bůh,“ odvětil farář klidně jako by mi sděloval kolik je hodin.

Zíral jsem do ohně. Postava seděla v ohni a pozorovala mě.

Ticho se rozšířilo místností.

„Promiňte, že vám nepodám ruku,“ řekl Bůh.

Vyloudil jsem na tváři křečovitý úsměv.

„To je..to je Bůh?“ odhodlal jsem se zeptat.

Farář přikývl.

„Ale co k sakru dělá ve vašem krbu?“ vyštěkl jsem zoufale.

„Nevím.“

Pan farář vypadal vyčerpaně.

Pokračování příště, jestli vůbec nějaké příště bude.